

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 301/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. R., D., zastúpenej A. s. r. o., pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 115/2008 a Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 8 Co 109/2011, resp. sp. zn. 8 Co 255/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2013 doručená sťažnosť I. R., D. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaniach vedených Okresným súdom Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 115/2008 a Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 8 Co 109/2011, resp. sp. zn. 8 Co 255/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. mája 2013.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľka uzavrela pracovnú zmluvu so S. D. (ďalej len „žalovaná“). Dňa 30. júna 2008 bolo sťažovateľke odoslané oznámenie o skončení pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Sťažovateľka napadla výpoveď žalobou o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy. Rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 115/2008-43 z 18. marca 2009 bolo určené, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 30. júna 2008 je neplatné.

Uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 168/2009-61 z 31. júla 2009 bol rozsudok okresného súdu z 18. marca 2009 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu okresný súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Z toho vyplýva, že umožnil okresnému súdu doplniť dokazovanie, lebo keby to tak nebolo, bol by rozsudok okresného súdu zmenil. Okresný súd doplnil dokazovanie a rozsudkom č. k. 7 C 115/2008-94 z 19. mája 2010 znova určil, že skončenie pracovného pomeru bolo neplatné z dôvodu nedoručenia výpovede a nenastania fikcie doručenia. Žalovanú zaviazal aj na náhradu mzdy sťažovateľke vo výške 8 594,82 €. Podľa názoru okresného súdu *„Doplnením dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa sa zdržiavala v čase od 1. 7. 2008 do 22. 7. 2008 v mieste bydliska jedine dňa 11. 7. 2008 v poobedňajších hodinách s tým, že dňa 12. 7. 2008 v raňajších hodinách odišla k sestre do B. Tieto skutočnosti boli potvrdené výsluchom či už otca, alebo sestry žalobkyne, resp. jej svokry a niet dôvod ich spochybňovať, pretože sú logické, korešpondujú s výpoveďou žalobkyne, resp. nespochybniteľný je čas zahraničnej dovolenky žalobkyne. Navyše však vykonaným dokazovaním bola preukázaná aj záhada v doručení, keď doručovateľka potvrdila, že poštové zásielky, resp. aj oznámenie o uložení nechávala u svokry žalobkyne, ktorá bývala neďaleko a táto sa v predmetný čas nezdržiavala, ako to vyplýva z výpovede, v D., ale bola u svojej dcéry v K., kam každý rok chodí práve v dobe cirkevného sviatku (odpust).“*. Krajský súd následným uznesením č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010 rozsudok okresného súdu znova zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Stalo sa tak jednak z dôvodu, že okresný súd sa po prvom zrušujúcom uznesení krajského súdu mal z dôvodu viazanosti právnym názorom krajského súdu o správnosti doručenia výpovede obmedziť iba

na rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu mzdy. Krajský súd uviedol, že „Podľa názoru odvolacieho súdu ani doplneným dokazovaním, ktoré vykonal prvostupňový súd, nebolo preukázané pochybenie žalovaného pri doručovaní výpovede žalobkyni. Odvolací súd mal za to, že po dobu od 1. 7. 2008 do 22. 7. 2008 žalobkyňa nepreukázala vierohodným a nespochybniteľným spôsobom, že sa nezdržiavala v mieste trvalého bydliska na adrese, na ktorú jej žalovaný doručoval skončenie pracovného pomeru, a pokiaľ túto okolnosť dokazovala výsluchom svojich príbuzných, odvolací súd považoval výpovede svedkov, príbuzných žalobkyne, za nevierohodné.“. Krajský súd neuviedol, prečo by výpovede rodinných príslušníkov mali byť bez ďalšieho nevierohodné. Zároveň opomenul skutočnosť, že vypočuté boli i iné osoby, než rodinní príslušníci sťažovateľky, napr. doručovateľka pošty, ktorá potvrdila nesprávnosť doručovania, s čím sa krajský súd nijako nevysporiadal. Uzneseniu krajského súdu tak chýba náležité odôvodnenie. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010 podala sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 135/2011-7 z 13. apríla 2011 bola sťažnosť odmietnutá, keďže žiadne „z napadnutých rozhodnutí nie je rozhodnutím konečným, u ktorých by prípadné zásahy do základných práv sťažovateľky boli definitívne a neodčiniteľné. Po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu bolo totiž vydané rozhodnutie okresného súdu, proti ktorému sťažovateľka mala možnosť podať odvolanie, o ktorom by rozhodoval odvolací súd. Preto v danej veci a v daný okamih je podanie ústavnej sťažnosti predčasné, lebo pokiaľ by ústavný súd preskúmal sťažnosť predtým, ako o veci samej definitívne rozhodne príslušný všeobecný súd, mohol by zasiahnuť do ich rozhodovacej činnosti, a tak by nedodrжал princíp subsidiarity ústavnej sťažnosti.“. Z dôvodu viazanosti právnym názorom krajského súdu ďalším rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 115/2008-129 z 2. februára 2011 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 109/2011-148 z 24. mája 2011 bol rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdený. Rozsudok krajského súdu napadla sťažovateľka jednak dovolaním a jednak na ústavnom súde. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 443/2011-7 zo 6. októbra 2011 bola sťažnosť odmietnutá ako neprípustná z dôvodu, že ochrany svojich práv sa sťažovateľka domáhala aj v dovolacom konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 128/2011 z 30. januára 2013 doručeným právnenému zástupcovi sťažovateľky 6. marca

2013 bolo dovolanie proti rozsudku krajského súdu odmietnuté ako neprípustné. Podľa názoru najvyššieho súdu pokiaľ krajský súd mal sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom uznesením č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010, mala sťažovateľka podať dovolanie proti tomuto uzneseniu a nie proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie právoplatne skončilo.

Ako to vyplýva z citovaných uznesení ústavného súdu, ústavný súd má právomoc na konanie o ústavnej sťažnosti až v prípade právoplatného rozhodnutia všeobecných súdov vo veci samej (pokiaľ neprebíha konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku). Ústavná sťažnosť je tak prípustná až proti rozhodnutiu, ktorým sa konanie právoplatne skončilo, aj keď k porušeniu základných práv došlo rozhodnutím, ktorým sa konanie právoplatne neskončilo a porušenie základných práv nemožno badať v rozhodnutí, ktorým sa konanie právoplatne ukončilo.

Najvyšší súd naproti tomu pripúšťa dovolanie aj v prípade, ak vec ešte nie je právoplatne skončená, pokiaľ obsahuje nejaký dovolací dôvod rozhodnutie, ktorým sa vec síce právoplatne nekončí, ale ktoré nadobúda právoplatnosť.

Aj napriek rozdielnemu prístupu najvyššieho súdu a ústavného súdu k preskúvaniu rozhodnutí, ktorými nebolo konanie právoplatne skončené, ústavný súd už vyslovil na základe sťažnosti sťažovateľky, že jeho právomoc je daná až v prípade, keď predmetná vec nemôže byť preskúvaná všeobecnými súdmi na základe riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Postupom krajského súdu, najmä jeho uzneseniami č. k. 8 Co 168/2009-61 z 31. júla 2009 a č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsahom tohto práva je princíp dvojinstančnosti konania, ktorý umožňuje účastníkovi konania podať proti rozhodnutiu súdu účinný opravný prostriedok.

Zákonodarca pri rozhodovaní o odvolaní podľa Občianskeho súdneho poriadku preferuje potvrdenie alebo zmenu prvostupňového rozhodnutia. Zrušiť rozhodnutie by mal odvolací súd iba vtedy, ak sú splnené podmienky uvedené v § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Ak teda odvolací súd zistil, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil dôkazy (ako to bolo v tomto prípade) a nebolo potrebné vykonávať ďalšie dôkazy, mal prvostupňové rozhodnutie zmeniť. V takom prípade by za splnenia ostatných podmienok mohla sťažovateľka podať dovolanie. Svojím postupom ale krajský súd odňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom, keďže ju ukrátil o právo podať opravný prostriedok. Možnosťou podať dovolanie v prípade zmeny prvostupňového rozsudku zákonodarca sledoval to, aby stret právnych názorov dvoch stupňov súdov bez možnosti riadneho opravného prostriedku posudzoval najvyšší súd. Zákonodarca síce zrušil možnosť podať dovolanie v prípade, ak odvolací súd potvrdil rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté inak, než v skoršom rozsudku, pretože súd prvého stupňa bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý skoršie rozhodnutie zrušil, ale kompenzoval to ustanovením, podľa ktorého môže dôjsť k zrušeniu rozsudku iba v taxatívne vymenovaných prípadoch, a ak tieto nenastali (čo je aj daný prípad), má odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zmeniť, aby mohol účastník úspešný na prvom stupni, ale neúspešný na stupni druhom podať dovolanie. Len takto bude naplnený princíp dvojinstančnosti konania a s ním súvisiace právo účastníka konania na účinný opravný prostriedok. Odvolanie v tomto prípade nemožno považovať za účinný opravný prostriedok, keďže v prípade zamietnutia žaloby prvostupňovým súdom je odvolanie pri dvakrát vyslovenom právnom názore odvolacieho súdu iba formálnym, teda nie reálnym a účinným opravným prostriedkom.

Ústavné právo sťažovateľky na súdnu ochranu porušil krajský súd uznesením č. k. 8 Co 168/2009-61 z 31. júla 2009, keďže, ako to vyplýva z následného zrušovacieho uznesenia krajského súdu, skutočnosť doručenia výpovede mal za preukázanú, a teda mal rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 115/2008-43 z 18. marca 2009 zmeniť a žalobu zamietnuť. Keďže došlo k zrušeniu rozsudku, okresný súd bol toho názoru, že v otázke doručenia výpovede môže doplniť dokazovanie, čo aj urobil, dospel k rovnakému záveru ako v prvom rozsudku a ďalším rozsudkom č. k. 7 C 115/2008-94 z 19. mája 2010 znova určil skončenie pracovného pomeru výpoveďou za neplatné. Keďže krajský súd

v zrušujúcom uznesení č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010 uviedol, že doručenie výpovede mal za preukázané už v čase vydania uznesenia č. k. 8 Co 168/2009-61 z 31. júla 2009, mal rozsudok v súlade s ustanovením § 220 Občianskeho súdneho poriadku zmeniť, keďže nenastal žiaden z taxatívne vymedzených dôvodov zrušenia prvostupňového rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Týmto dvakrát opakovaným postupom krajský súd znemožnil sťažovateľke podať proti zmeňujúcemu rozsudku dovolanie, hoci na zrušenie rozhodnutí neexistoval zákonný dôvod.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného článku ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 109/2011 s tým, aby boli uznesenie krajského súdu č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010, rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 115/2008-129 z 2. februára 2011 a rozsudok krajského súdu č. k. 8 Co 109/2011-148 z 24. mája 2011 vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 115/2008-129 z 2. februára 2011 o zamietnutí žaloby, zrušené a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov konania vo výške 676,24 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Tú časť sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 255/2010, resp. proti rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010, treba považovať za oneskorene podanú, resp. za neprípustnú.

Podľa § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak

a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,

b) ústavný súd v tej istej veci koná,

c) navrhovateľ sa ním domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Hoci ústavnému súdu nie je známe, kedy presne nadobudlo právoplatnosť uznesenie krajského súdu č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010, je zrejmé, že sa tak muselo stať ešte pred 2. februárom 2011, keď opätovne rozhodol vo veci okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 115/2008-129 z 2. februára 2011. Preto sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu 3. mája 2013 bola podaná dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Odhladnuc od uvedeného možno túto časť sťažnosti považovať aj za neprípustnú, pretože sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. Sťažovateľka totiž sama uvádza, že uznesenie krajského súdu č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010 napadla sťažnosťou

podanou ústavnému súdu, pričom uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 135/2011-7 z 13. apríla 2011 bola sťažnosť odmietnutá ako predčasná, keďže nesmerovala proti konečnému rozhodnutiu vo veci samej.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 7 C 115/2008, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 115/2008-129 z 2. februára 2011 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľky vo vzťahu k tejto časti konania mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. K tomu treba poznamenať, že sťažovateľka aj využila právo podať odvolanie.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 109/2011 treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka vidí porušenie svojich práv v skutočnosti, že krajský súd dvoma svojimi uzneseniami (č. k. 8 Co 168/2009-61 z 31. júla 2009 a č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010) zrušil pre ňu priaznivé rozsudky okresného súdu s tým, že sťažovateľkou tvrdený dôvod neplatnosti výpovede (nedoručenie výpovede zákonným spôsobom) nebol podľa názoru krajského súdu daný (výpoveď podľa neho bolo treba považovať za doručenú). Za situácie, keď krajský súd vec odlišne posúdil, nebolo v súlade so zákonom (s § 221 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) rozsudky zrušiť, ale správne mali byť rozsudky okresného súdu krajským súdom zmenené (§ 220 Občianskeho súdneho poriadku). Podľa presvedčenia sťažovateľky uvedenými protizákonnými postupmi a rozhodnutiami krajského súdu bola sťažovateľke odňatá možnosť podať dovolanie, prípustnosť ktorého by sa opierala o ustanovenie § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd vytvoril situáciu, keď napokon v dôsledku jeho záväzného právneho názoru rozhodol okresný súd v neprospech sťažovateľky a krajský súd tento rozsudok potvrdil, pričom v zmysle § 238 Občianskeho súdneho poriadku nebolo už proti konečnému rozsudku krajského súdu prípustné dovolanie. Preto uzneseniami krajského súdu č. k. 8 Co 168/2009-61 z 31. júla 2009, ako aj č. k. 8 Co 255/2010-119 z 26. októbra 2010 bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom tým, že nemohla podať dovolanie podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Pokiaľ bola sťažovateľka tej mienky, že skoršími zrušujúcimi uzneseniami krajského súdu jej bola odňatá možnosť podať dovolanie podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, mohla ktorékoľvek z týchto uznesení napadnúť dovolaním, prípustnosť ktorého by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. K tomuto právnomu názoru dospel napokon aj najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 1 Cdo 128/2011 z 30. januára 2013, ktorým dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 109/2011-148 z 24. mája 2011 odmietol práve s takouto argumentáciou. Sťažovateľka totiž dovolaním napadla rozsudok na základe rovnakej argumentácie ako v konaní vedenom ústavným súdom.

Možno preto konštatovať, že v súvislosti s argumentáciou, ktorú sťažovateľka vo vzťahu voči rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 109/2011-148 z 24. mája 2011 teraz v konaní vedenom ústavným súdom uplatňuje, v minulosti nevyužila možnosť podať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti skorším zrušujúcim uzneseniam krajského súdu, ktorými k namietanému porušeniu práva vlastne došlo (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Preto teraz už nemožno na túto argumentáciu sťažovateľky prihliadnúť a z jej pohľadu posudzovať konečný rozsudok krajského súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2013